

Arrest

nr. 295 704 van 17 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is in het bezit van een geldig Braziliaans paspoort uitgereikt op 20 juli 2022 en voorzien van een Franse binnenkomststempel op 5 oktober 2022.

1.2. Op 12 juli 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Zennevallei op 12.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: [C.M.]

voornaam: [Z.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 05.10.2022 (191 dagen overstay) op het grondgebied van de Schengenstaten.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV wordt opgemaakt door RSZ). Betrokkene is gecontroleerd tijdens een gecoördineerde actie met verschillende inspectiediensten in een pand waar er vermoedens waren van ontuchthuis.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV wordt opgemaakt door RSZ). Betrokkene is gecontroleerd tijdens een gecoördineerde actie met verschillende inspectiediensten in een pand waar er vermoedens waren van ontuchthuis.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV wordt opgemaakt door RSZ). Betrokkene is gecontroleerd tijdens een gecoördineerde actie met verschillende inspectiediensten in een pand waar er vermoedens waren van ontuchthuis.

Betrokkene verklaart dat ze in België is om te werken, en dan ze geen problemen heeft in Brazilië. Ze wilt echter nog niet terug naar Brazilië omdat ze hier wil werken voor haar huis in Brazilië. Betrokkene haalt haar werklust aan die haar toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene haar verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in haar land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Zennevallei op 12.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam : [C.M.]

voornaam : [Z.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.07.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:*

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV wordt opgemaakt door RSZ). Betrokkene is gecontroleerd tijdens een gecoördineerde actie met verschillende inspectiediensten in een pand waar er vermoedens waren van ontuchthuis.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

1.3. Op 27 juli 2023 wordt verzoekster gerepatrieerd naar Brazilië.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet ambtshalve worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. De Raad merkt ambtshalve eveneens op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het rechtens vereiste belang bevat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, naast een objectieve component, tevens een subjectieve component. De subjectieve component van het belang komt erop neer dat een verzoekende partij zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat zij er een beroep tegen wil instellen en dat beroep wil voortzetten (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 202 en 327).

Uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoekster op 27 juli 2023 werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst. Deze tussengekomen repatriëring betekent dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens intussen reeds volledige uitvoering heeft gekregen.

Op de terechtzitting erkent verzoekster dat het belang bij haar beroep is teloorgegaan voor zover dit het bevel om het grondgebied te verlaten tot voorwerp heeft, gelet op de tenuitvoerlegging van dit bevel. Verzoekster stelt enkel te volharden in het beroep in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod.

Er dient dan ook te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, nu verzoekster niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang. Het beroep wordt enkel nog behandeld voor zover dit betrekking heeft op het bestreden inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het hoor-recht.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“Verzoekster diende een procedure in te Portugal om een vergunning te bekomen om in de EU te werken. Een enkel hoofdargument wordt aangebracht om de bestreden beslissing inhoudelijk te staven:

- Het risico voor de openbare orde gelet op het werken zonder enige vergunning daartoe en het zich niet te hebben aangemeld bij aankomst.

Eerste onderdeel: wat betreft de werkelijke, ernstige en actuele bedreiging van een fundamenteel belang van Belgische openbare orde

Wat betreft de EU rechtelijke interpretatie van de werkelijke, ernstige en actuele bedreiging van de openbare orde van één der lidstaten moet vooreerst verwezen worden naar de actuele en gezaghebbende rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

De bijzondere omstandigheden die het gebruik van de uitzonderingsgrond voor openbare orde rechtvaardigen kunnen van land tot land verschillen. Om die reden moeten de nationale autoriteiten noodzakelijkerwijs over een zekere beoordelingsruimte beschikken (C-115 en 116/81; C-41/74). Het gebruik van de openbare orde als rechtvaardiging voor een beperking op het vrij verkeer wordt door het EU-Hof strikt geïnterpreteerd.

De reikwijdte van het begrip 'openbare orde' kan niet eenzijdig door een lidstaat worden bepaald zonder dat het EU-Hof hierop toezicht kan uitoefenen (C-193/16; C-41/74). Bovendien oordeelde het EU-Hof dat algemene beweringen over het belang van de openbare orde niet volstaan, maar dat de lidstaten 'nauwkeurig bewijs' moeten leveren (C-161/07).

Het persoonlijke gedrag van de betrokkene dat een bedreiging vormt die voldoende ernstig is om een beperkende maatregel te rechtvaardigen, moeten met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel

worden overwogen of de betrokkene de toegang tot het land kan worden ontzegd of het land kan worden uitgezet om redenen van openbare orde (gevoegde zaken C-331/16 en C- 366/16).

Tegen deze achtergrond moeten de nationale autoriteiten de kenmerken van de dreiging analyseren en de persoonlijke gezinssituatie van de betrokkene onderzoeken. Daarbij kan rekening worden gehouden met de omvang van het maatschappelijke gevaar dat voortvloeit uit de aanwezigheid van de betrokkene op het grondgebied van de lidstaat. Daarnaast speelt de tijd die is verstreken sinds de feiten zijn gepleegd en het gedrag van de betrokkene een rol. Tenslotte kan ook rekening worden gehouden met de factoren die zijn opgenomen in een indicatieve lijst in artikel 28, lid 1, richtlijn 2004/38 (gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16).

Het begrip persoonlijk gedrag werd in de zaak C-30/77 verder beperkt. In deze zaak werd iemand twee keer veroordeeld voor verboden drugsbezit. Het EU-Hof moest beoordelen of deze feiten de uitzetting van deze persoon kon rechtvaardigen om redenen van openbare orde. Volgens het EU-Hof kan een beroep op de bescherming van de openbare orde alleen worden gedaan als sprake is van een 'actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die één van de fundamentele belangen van de samenleving aantast' (later gecodificeerd in artikel 27, lid 2, richtlijn 2004/38).

Iemand die op het moment dat hij van het grondgebied wordt verwijderd al zes jaar gedetineerd is en nog een lange straf moet uitzitten, vormt geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging (C-193/16).

In de periode oktober 2022 - juli 2023 was verzoekster in vrijheid bij haar vriendin en partner op Belgisch grondgebied. Werd tijdens deze periode een schending van de openbare orde vastgesteld? Neen. Heeft verzoekster zich gevaarlijk getoond? Neen.

Voor de volledigheid moet verwezen worden naar het gegeven dat verzoekster een blanco strafregister heeft.

Verzoekster is geen actuele en ernstige bedreiging voor de Belgische openbare orde dan wel voor één van haar fundamentele belangen.

Het geven van een bevel aan verzoekster met vasthouding in een gesloten instelling is te dien einde disproportioneel (de inbreuk op het privé leven van verzoeker is vele malen groter) dan het legitiem belang van de Belgische openbare orde, die niet geschaad wordt door enig ernstig, actueel en werkelijke bedreiging vanwege verzoekster.

Tevens wordt verzoekster de kans ontnomen om de geijkte wettelijke procedure die ze in Portugal opstartte verder te volgen en bijkomend materiaal voor te leggen.

Wat het inreisverbod betreft vinden we daar exact dezelfde motieven als in het bevel om het grond-gebied te verlaten, zodat de voorgaande uiteenzetting ook opgaat voor de annulatie van het inreis-verbod te bekomen.

Verzoekster had niet de intentie om de Belgische wetten te overtreden, ze ging ervan uit dat haar visum voor België en haar procedure daar ook voor de rest van Europa zou gelden.

Verzoekster had ook haar relatie met meneer [V.V.] niet gepland in de mate dat deze relatie nu zo sterk is geworden. Het is door een samenloop door omstandigheden waardoor mevrouw door de ernstige problemen aan haar oor, plotseling diende opgenomen te worden in het hospitaal en meteen ook heel kwetsbaar en afhankelijk werd dat is gebleken dat meneer [V.V.] voor haar in de bres gesprongen is en haar door deze moeilijke periode heeft geholpen op alle vlakken. Zo is het koppel meer en meer naar elkaar toegegroeid en is het niet meer een loutere vlaag van verliefdheid.

Indien mevrouw op een degelijke manier had gehoord geweest, wetende wat de draagwijdte van haar verklaringen zouden geweest zijn, dan had zij uiteraard iets verteld over de aanwezigheid van meneer [V.V.] in haar leven.

Ook bij haar opsluiting is hij de eerste die ze contacteerde, hij kwam mevrouw ook meteen opzoeken en zocht meteen contact met de nodige diensten in een poging om mevrouw terug vrij te krijgen.

Meneer is een degelijke man. Hij is al meerdere jaren vrijgezel, heeft een woning, heeft een degelijke en vaste job, heeft geen crimineel verleden. Meneer werd al zeer snel verliefd op mevrouw en wil haar graag helpen om haar doel te bereiken en hij maakt er geen geheim van dat hij ooit met mevrouw samen wenst te wonen, hetzij hier, in Portugal of in Brazilië.

Een inreisverbod van twee jaar is wel een heel strenge maatregel die werd genomen, zonder mevrouw naar behoren te horen en al haar bestaand motieven te overwegen.

Een inreisverbod van twee jaar staat immers de kans op de verdere uitbouw van een relatie serieus in de weg. En natuurlijk kan men wel contact houden via whatsapp en sociale media, maar dat is helemaal niet zo vanzelfsprekend als het lijkt, en is geenszins een basis voor een langdurige relatie te onder-houden.

En ja meneer kan en zal ook zeker eens over en weer naar Brazilië gaan, maar zolang meneer geen zicht heeft op het leven dat hij daar kan uitbouwen op professioneel vlak, zal hij zich ook niet wagen om hier zijn vaste job zomaar op te geven.

Met het beperkt aantal verlofdagen dat hij als gewone werknemer heeft, is hij ook niet in de mogelijkheid om de periode van twee jaar even te overbruggen.

Dit is weinig serieus te noemen voor twee mensen die nooit iemand kwaad hebben willen doen en dient dan ook gezien te worden als een schending van artikel 8 van het EVRM daar dit een ernstige inbreuk maakt op meneer en mevrouw hun gezinsleven en de kans om hun leven verder gezamenlijk uit te bouwen.

Besluitend

Het middel is gegrond

De beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is niet correct en niet zorgvuldig gemotiveerd.

Tevens toont de beslissing zich disproportioneel, gaat zij uit van enkel de elementen in het administratief dossier die a charge van de verzoekster kunnen worden aangevoerd en laat zij aan verzoeker geen enkele kans (zoals die hem wettelijk is gegarandeerd) om zelf elementen bij te brengen dan wel te verduidelijken. Men verwijst in de bestreden beslissing wel naar het feit dat verzoekster zou gehoord zijn, maar verzoekster heeft geen degelijke uitleg gekregen, voorafgaand aan dat verhoor, omtrent de draagwijdte van haar verklaringen tijdens dat verhoor.

Heeft verzoekster familie hier in België ? neen, haar kinderen en kleinkinderen verblijven in Brazilië, maar verzoekster heeft wel een partner hier in België en een vriendin waar ze op kan rekenen. Als het belang haar zou uitgelegd geweest zijn dat had ze hen zeker vernoemd. Nu was ze eerder bang dat haar partner en vriendin in de problemen zouden komen als ze hen zou vernoemd hebben, omdat ze zelf als een crimineel behandeld werd, en verzoekster niet al te veel vertrouwen heeft in politiediensten daar haar ervaring ermee in Brazilië ook te wensen overliet.

Verzoekster heeft heden geen ernstige medische problemen maar, maar had deze enkele maanden geleden nog wel, en dat is dan ook de reden waarom ze hier verbleef, dichtbij mensen die haar konden verzorgen, terwijl intussen haar aanvraag in Portugal loopt om een werkvergunning te bekomen.

Verzoekster zou dan ook eerst naar Portugal wensen terug te keren alvorens terug naar Brazilië te gaan zodat ze in Portugal haar procedure kan afronden.

Hiertoe waren er ook reeds plannen gemaakt om tegen 8 augustus in Portugal te zijn. Haar partner zou haar vergezellen.

n zover de administratie besluit dat haar praktijk als legitiem kan worden beschouwd op basis van een argument met betrekking tot de openbare orde, komt zij tot een verkeerde conclusie en steunt zij alvast haar betoog niet op een ernstige, actuele en werkelijke bedreiging van de Belgische openbare orde.

De gemachtigde toont zich bovendien kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en houdt daarbij geen enkele rekening met 'verzachtende' elementen in het voordeel van verzoekster."

3.2. De Raad herinnert er aan dat het beroep enkel ontvankelijk is in zoverre dit is gericht tegen het bestreden inreisverbod, zodat het middel ook enkel wordt onderzocht in het licht van deze beslissing. Om deze reden wordt ook niet verder ingegaan op de ingeroepen schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat enkel de juridische grondslag vormt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien verder dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan dit verbod werd opgelegd. Verzoekster wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op twee jaar. Er wordt op gewezen dat verzoekster niet heeft getwijfeld om te werken in België zonder dat zij beschikt over een officiële toelating hiervoor. Verweerder motiveert dat hij een inreisverbod voor twee jaar in de gegeven omstandigheden proportioneel acht, gelet op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen en te meer nu verzoekster niet verklaarde een gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België en niet blijkt dat zij medische problemen heeft.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig en proportioneel achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.4. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van het bestreden inreisverbod wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel wordt daarnaast geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

3.5. In de eerste plaats leest verzoekster in de bestreden beslissing dat deze is ingegeven door de vaststelling dat zij een gevaar is voor de openbare orde, dit nu zij werkte in België zonder vergunning hiervoor. Zij betwist dat zij een actuele en (voldoende) ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. In dit verband moet echter wordt vastgesteld dat deze kritiek uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu deze als dusdanig nergens steunt op de vaststelling dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee dit inreisverbod gepaard gaat steunt niet op enig gevaar voor de openbare orde. De voormelde kritiek van verzoekster is bijgevolg niet dienstig. Het bestreden inreisverbod steunt wel op de vaststelling dat verzoekster werkte in België zonder officiële toelating hiervoor en acht een inreisverbod voor twee jaar gerechtvaardigd omwille van de bescherming van de economische en sociale belangen van België. Verzoekster betwist deze motivering niet concreet en haalt deze in geen geval onderuit. Het gegeven dat verzoekster, die erkent dat zij om economische redenen naar Europa kwam, een verblijfsprocedure startte in Portugal op basis van werk maakt niet dat zij in België beschikte over een toelating om te werken.

3.6. In de tweede plaats betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing een disproportionele inbreuk vormt in haar privé- en/of gezinsleven. Deze kritiek wordt mede beoordeeld in het licht van de door haar eveneens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins-, familie- of privéleven is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Op geen enkel ogenblik kreeg verzoekster een toelating voor een verblijf van meer dan drie maanden in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekster stelt allereerst een Belgische partner te hebben. Zij stelt dat deze partner haar zou vergezellen bij haar geplande terugkeer naar Portugal op 8 augustus van dit jaar.

Het EHRM wijst er op dat het begrip '*gezin*' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook andere de facto-gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In dat geval moeten de banden tussen de partners wel voldoende hecht en effectief beleefd zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als '*gezinsleven*' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In de bestreden beslissing stelde verweerder vast dat verzoekster tijdens de uitoefening van het hoorrecht niet verklaarde dat zij een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België. Dit motief vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat verzoekster op 12 juli 2023, de dag van het nemen van de bestreden beslissing, werd gehoord in het Portugees en dat zij hierbij uitdrukkelijk verklaarde dat zij in België is om te werken, dat haar familie en kinderen in Brazilië verblijven en dat zij geen partner in een duurzame relatie, kinderen of familie heeft in België.

Verzoekster voegt thans een attest van gezinssamenstelling van de heer F.V.E., met de Belgische nationaliteit, waaruit blijkt dat deze als alleenstaande staat ingeschreven in België. Nog brengt zij loonfiches voor van deze Belgische man, alsook stukken die aantonen dat hij en verzoekster van 27 juli 2023 tot 30 juli 2023 een heen- en terugvlucht boekten naar Malaga, een foto samen, twee foto's van verzoekster die beweerdelijk zijn genomen in het appartement van deze man en bewijzen dat deze man voor verzoekster een fitnessabonnement en medische facturen betaalde.

Er blijkt echter niet dat verzoekster de thans door haar aangebrachte stukken ter kennis bracht van het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Meer zelfs, verzoekster antwoordde ontkennend op de vraag of zij een partner in een duurzame relatie heeft in België. Zij kan dan ook niet overtuigen dat verweerder enig gezinsleven waarvan hij kennis diende te hebben onterecht niet in rekening bracht. Verzoekster kan met de door haar thans aangebrachte stukken daarenboven ook niet overtuigen dat er alsnog sprake is van een duurzame partnerrelatie en dus van een beschermens-waardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De thans voorgelegde bewijzen laten niet toe met zekerheid een effectieve partnerrelatie vast te stellen. Al zeker volstaan deze niet om een duurzame partnerrelatie vast te stellen. Er kan niet blijken dat verzoekster en deze Belgische man elkaar reeds lange tijd kennen of dat zij reeds enige concrete intentie hebben tot samenwonen of tot het aangaan van een engagement als partners ten aanzien van elkaar. Van gemeenschappelijke kinderen, of een intentie in deze zin, is evenmin sprake.

Verzoekster kan dan ook niet overtuigen dat er sprake is van een werkelijk en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat evenmin kan blijken dat enige proportionaliteits-afweging in het licht van haar recht op eerbiediging van het gezinsleven zich opdrong of opdringt. In dit verband wijst de Raad er trouwens nog op dat verzoekster verklaarde dat haar familie en kinderen in Brazilië verblijven. Ze gaf aan dagelijks met hen te praten. Verzoeksters werkelijke gezins- en familiale belangen situeren zich dus eerder in het land van herkomst.

Daarenboven maakt verzoekster ook in geen geval aannemelijk dat de thans ingeroepen relatie enkel mogelijk is in België en er onoverkomelijke hinderpalen bestaan om deze relatie verder te zetten elders, bijvoorbeeld in verzoeksters land van herkomst. Zo stelt verzoekster zelf dat haar partner *“er geen geheim van [maakt] dat hij ooit met [haar] samen wenst te wonen, hetzij hier, in Portugal of in Brazilië”*. Hiermee blijkt niet dat de partner het problematisch zou vinden om de relatie buiten België verder te zetten. Ook erkent verzoekster dat, in tussentijd, contact kan worden gehouden via de moderne communicatiemiddelen en er evenmin een beletsel is voor de heer F.V.E. om af en toe over en weer naar Brazilië te gaan. Verzoekster poneert enkel op eerder algemene wijze dat het *“helemaal niet zo vanzelfsprekend”* is om via de moderne communicatiemiddelen contact te houden, dat dit geen basis is voor een langdurige relatie en dat haar partner zijn vaste job in België slechts zal opgeven indien hij zicht heeft op een professionele carrière in haar land van herkomst, maar hiermee worden nog geen onoverkomelijke hinderpalen aangetoond om op relatief korte termijn de relatie verder te zetten in Brazilië of elders. In de gegeven omstandigheden, en waar verzoekster en haar partner er zich vanaf het begin bewust van dienden te zijn dat de uitbouw van de relatie in België precair was gelet op verzoeksters precaire verblijfssituatie, blijkt niet dat het bestreden inreisverbod disproportioneel is in het licht van de ingeroepen relatie. Verzoekster kan niet overtuigen dat het bestreden inreisverbod een eventuele verdere uitbouw van de relatie daadwerkelijk in de weg zou staan.

In zoverre zij zich verder beroept op een privéleven in België, merkt de Raad op dat verzoekster niet concreet aantoonde dat er sprake is van duurzame sociale en/of economische banden die zij heeft opgebouwd in België en die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Van het bestaan van *“een vriendin”* in België ligt zelfs geen enkel bewijs voor. Nu haar verblijf in België steeds precair was, blijkt ook geenszins dat verzoekster enige rechtmatige verwachting kon hebben dat zij hier een privéleven kon opbouwen. Er liggen ook geen concrete hinderpalen voor die verzoekster verhinderen om haar privéleven weer op te nemen in haar land van herkomst of elders. In deze situatie blijkt in geen geval dat in het voorliggende geval sprake kan zijn van een disproportionele inmenging in verzoeksters privéleven in België of een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.7. Verzoekster licht verder op geen enkele wijze concreet toe waarom het bestreden inreisverbod strijdig is met artikel 3 van het EVRM, zodat dit (onderdeel van het) middel niet ontvankelijk is.

3.8. In zoverre verzoekster nog opmerkt dat het bestreden inreisverbod haar de kans ontnemt om de verblijfsprocedure op grond van werk die zij opstartte in Portugal verder te zetten, merkt de Raad op dat zij niet aantoonde dat zij deze procedure niet verder zou kunnen opvolgen vanuit haar land van herkomst en eventueel zou kunnen actualiseren met bijkomende stukken. Zij voegt weliswaar een stuk waaruit blijkt dat zij op 8 augustus 2023 een afspraak heeft met de Portugese immigratiedienst in verband met haar verblijfsprocedure, maar zij toont niet aan dat zij vanuit haar land van herkomst niet evenzeer deze procedure verder kan voeren. Het bestreden inreisverbod verhindert op zich ook niet dat verzoekster door de Portugese overheden alsnog in het bezit wordt gesteld van een verblijfstitel. In deze situatie zal het haar opgelegde inreisverbod hooguit nog gelden voor België.

3.9. Rekening houdend met wat voorafgaat, kan uit verzoeksters uiteenzetting niet blijken dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat de motieven van de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen dan wel kennelijk onredelijk zijn. Evenmin blijkt een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en verzoeksters belangen. Het louter nog betogen dat men geen intentie had om de Belgische wetten te overtreden, kan ook niet volstaan om hierover anders te doen oordelen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.10. Wat de ingeroepen miskenning van het hoorrecht betreft, betwist verzoekster op zich niet dat zij werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zij voert wel aan dat zij, voorafgaand aan het gehoor, geen degelijke uitleg heeft gekregen inzake de draagwijdte van dit gehoor. Ze stelt dat, als het belang van het gehoor haar zou zijn uitgelegd, ze wel zou hebben gewezen op de aanwezigheid van haar partner en vriendin in België. Ze stelt hen niet te hebben vermeld, omdat ze hen niet in de problemen wilde brengen, nu ze zich zelf niet goed behandeld voelde door de politie en ze in het algemeen ook niet veel vertrouwen heeft in de politie, gelet op haar ervaringen in het land van

herkomst. Nog stelt ze te hebben kunnen aanvoeren dat ze enkele maanden geleden medische problemen kende en dit de reden was waarom ze in België verbleef, omdat ze wenste te verblijven bij mensen die voor haar konden zorgen.

De Raad wijst er op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit, dat al dan niet gepaard gaat met een inreisverbod, te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit zou zijn gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van een dergelijke maatregel, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een dergelijke maatregel vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij deze maatregel wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een dergelijke maatregel (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Khaled Boudjlida, § 55).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster kort voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord met de bijstand van een tolk Portugees. Zij werd gevraagd naar de duur van haar verblijf in België, de redenen van haar verblijf in dit land, de redenen waarom zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst, of zij een ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst, of zij een duurzame relatie, kinderen of andere familieleden heeft in België en of zij nog familie heeft in haar land van herkomst. Aldus kon verzoekster er moeilijk van onwetend zijn dat dit horen aanleiding kon geven tot een mogelijke terugkeermaatregel die op zijn beurt gepaard kon gaan met een inreisverbod. Er werd haar verder ook uitdrukkelijk gevraagd of zij een duurzame partnerrelatie heeft in België, zodat van haar wel degelijk ook mocht worden verwacht dat zij – indien hiervan sprake was – hierop bevestigd zou hebben geantwoord. Zij stelde evenwel in België geen duurzame partnerrelatie te hebben. De a posteriori verklaringen van verzoekster waarom zij bepaalde elementen niet naar voor bracht tijdens het horen zijn loutere beweringen en kunnen niet overtuigen.

Daarenboven maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij nog bijkomende verklaringen had kunnen afleggen die alsnog tot een andere uitkomst van het beslissingsproces hadden kunnen leiden, zodat een voldoende belang bij haar kritiek ook niet voorhanden is. Zoals reeds werd vastgesteld, toont verzoekster ook thans niet aan dat er sprake is van een duurzame en beschermenswaardige partnerrelatie en wordt het bestaan van “*een vriendin*” in België verder op geen enkele wijze aangetoond. In zoverre verzoekster thans voorhoudt dat de reden voor haar verblijf in België medische problemen waren, strookt dit verder niet met haar verklaring tijdens het horen voor het nemen van de bestreden beslissing dat ze in België verblijft om te werken en zo haar kinderen in Brazilië financieel te ondersteunen. Ze verwees hierbij trouwens ook op geen enkele wijze naar haar beweerde partner of “*een vriendin*”. Verzoekster toont ook niet aan dat zij actueel medische problemen heeft die haar aanwezigheid op het Schengengrondgebied in de komende twee jaar noodzakelijk zouden kunnen maken.

De aangevoerde schending van het hoorrecht kan in geen geval aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast heeft verzoekster geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS